

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Frygt og Bæven

Citation: Kierkegaard, Søren: "Frygt og bæven", i Kierkegaard, Søren: *Frygt og bæven*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:  
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard02val-shoot-idm140578677160688/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Frygt og bæven

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

teren: sørg nu i to Maaneder over Din korte Ungdom, da vil jeg of-  
fre Dig; hvis Brutus havde havt en retfærdig Son, og dog vilde have  
kaldt ad Licetorene for at henrette ham – hvo skulde da have forstaa-  
et dem? Hvis disse tre Mænd paa det Spørgsmaal, hvorfor de gjorde  
det, havde svaret: det er en Prøvelse, i hvilken vi forsøges, skulde  
man da have forstaaet dem bedre?

Naar Agamemnon, Jephtah, Brutus i det afgjørende Øieblik helte-  
modigen overvinder Smerten, holtmodigen har tabt det Elskede og  
blot skal fuldkomme Gjæringen i det Ydre, da skal der aldrig være  
en adelig Sjæl i Verden, uden at han har Medlidenhedens Taarer for  
deres Smerte, Beundringens for deres Daad. Hvis derimod disse tre  
Mænd i det afgjørende Øieblik til det Heltemod, med hvilket de bar  
Smerten, vilde føie det lille Ord: det skeer dog ikke – hvo skulde da  
forstaae dem? Hvis de som en Forklaring tilføiede: det troe vi i Kraft  
af det Absurde, hvo skulde da bedre forstaae dem, thi hvo skulde ikke  
let forstaae, at det var absurd, men hvo skulde forstaae, at man saa  
kunde troe det?

Forskjellen mellem den tragiske Helt og Abraham er let iøjnefal-  
dende. Den tragiske Helt bliver endnu indenfor det Ethiske. Han la-  
der et Udtryk af det Ethiske have sit *telos* i et høiere Udtryk af det  
Ethiske, han nedsætter det ethiske Forhold mellem Fader og Son eller  
Datter og Fader til en Følelse, der har sin Dialektik i sit Forhold til  
Sædelighedens Idee. Der kan da ikke her være Tale om en teleologisk  
Suspension af selve det Ethiske.

Med Abraham forholder det sig anderledes. Han overskred ved sin  
Gjæring hele det Ethiske, og havde et høiere *telos* udenfor, i For-  
hold til hvilket han suspenderede dette. Thi jeg gad dog nok vide,  
hvorledes man vil bringe Abrahams Gjæring i Forhold til det Alme-  
ne, om der lader sig opdage nogensomhelst anden Berøring mellem  
det, Abraham gjorde, og det Almene end den, at Abraham overtraad-  
te det. Der er ikke for at frelse et Folk, ikke for at hævde Statens Idee,  
at Abraham gjor det, ikke for at forsonc vrede Guder. Kunde der  
være Tale om, at Guddommen var vred, da var han jo kun vred paa  
Abraham, og Abrahams hele Gjæring staaer i intet Forhold til det  
Almene, er et reent privat Foretagende. Medens derfor den tragiske  
Helt er stor ved sin sædelige Dyd, er Abraham stor ved en reent per-  
sonlig Dyd. Der er intet høiere Udtryk for det Ethiske i Abrahams  
Liv, end dette, at Faderen skal elske Sonnen. Det Ethiske i Betydning